

[Udenrigsministeren]

Som svar på forespørgslen kan jeg henvise dels til den redegørelse, jeg for kort tid siden har tilstillet Folketinget, dels til den meget grundige og saglige debat, der netop har været i Folketinget om den redegørelse, en debat, der har vist, at der fortsat er et meget bredt flertal i Folketinget, der står bag den linje, der vil blive fulgt i den fremtidige udviklingspolitik.

Forhandling

Riishøj (SF):

Jeg har forståelse for, at udenrigsministeren svarer kort under denne debat. Vi har også fået nogle anvisninger på, hvordan udenrigsministeren vil følge ulandspolitikken de næste år.

Jeg synes nok, at nogle af de ting, som er faldet i øjnene under debatten og i udenrigsministerens redegørelse, er mangelen på selv-kritik i relation til Brundtland-rapporten. Skal der ske en forandring i Nord-Syd-forholdet, skal vi virkelig opfylde Brundtland-rapportens målsætning, er det nødvendigt, at vi i de rige lande ændrer vores politik. Før da kan vi ikke forlange grundlæggende ændringer i udviklingslandene.

Jeg tænker på en række elementer, som også er nævnt i Brundtland-rapporten: de forvredne internationale handelsstrukturer, de tårnhøje gældsproblemer. Vi har i dag i aviserne kunnet læse, hvordan visse banker simpelt hen erklærer visse udviklingslande bankerot, hvilket betyder, at deres muligheder på lånemarkedet bliver drastisk forværret. Vi må også gribe an i vores egen energi- og miljøpolitik. Det siges i Brundtland-rapporten, at nok skal vi måske i vores egne lande have økonomisk vækst, men det skal ske uden ekstra ressourceforbrug. I vores egen energipolitik, i de planer, regeringen selv har for energipolitikken i Danmark, opererer man med ikke mindre end 20-30 pct.s stigning i det samlede elforbrug, bygning af nye store kraftværksenheder og med alt, hvad deraf følger. Vi ved også, at hvis vi tager den anden side af jerntæppet, Østlandene, opererer man med stigninger i energiforbruget frem til år 2000 på mindst 40 pct., så forudsætningerne for at opfylde en vækst uden vækst i ressourceforbruget er ikke til stede. De er ikke til stede i vores egne planer, de er ikke til stede i andre vestlige lande

og heller ikke på den anden side af jerntæppet.

Der er også andre ting, man kan nævne: de internationale landbrugsordninger, ikke mindst EFs landbrugsordninger, som også er med til at forvride strukturen, så jeg vil appellere til, at vi øver en selvkritisk holdning, når vi skal fremlægge den handlingsplan for miljøet, som vi er enige om.

Så har ministeren været inde på forvaltning af den danske ulandspolitik. Jeg synes nok, debatten viser, at der er slået skår i den brede enighed, som ellers har kendetegnet dansk ulandspolitik. Det er rigtigt, at der er elementer, hvorom der er bred enighed. Der er også nogle elementer, som vi fra SFs side kan tilslutte os, men der er på ganske afgørende punkter forbehold over for udenrigsministerens redegørelse.

Det gælder først og fremmest udhulingen af fattigdomsorienteringen, som udenrigsministeren lægger op til igennem statslånskonverteringen. Der er klart flertal i Folketinget for at fastholde 400-dollars grænsen og for ikke at gå med til en højere grænse. Den statslånskonvertering, som vi godt kan blive enige om, skal gå til de fattigste udviklingslande. De bedrestillede udviklingslande kan bidrage til at kanalisere flere penge til de fattige lande stadig væk.

Ellers, hvis vi går med på den udvidelse af statslånskonvertering, betyder det altså, at vi reelt støtter de internationale banker og øger mulighederne for, at visse udviklingslande – mellemindkomstlandene – kan tilbagebetale lån til bankerne. Der må det internationale finansielle system kende sin besøgelsestid og give gældslettelser, og regeringerne må bidrage til at give gældslettelser. Det kan ikke være Danmarks ulandspolitik's opgave at poste penge i de amerikanske finansielle institutioner, som i høj grad har et medansvar for udviklingslandenes gældsituation.

Der er også enighed herom. I hvert fald er der taget forbehold over for ministerens udlægning af fattigdomslømmefilosofien. Vi mener fra SFs side, at det er uheldigt på et tidspunkt, hvor spredningen af dansk ulandspolitik i forvejen er meget stor, hvor man har en række stærkt udsatte lande i verden, som ikke får den tilstrækkelige hjælp i dag. Jeg tænker først og fremmest på planerne om at lave et beredskab for SADCC-landene, jeg tænker også på, at vi ikke opfylder vores for-